

„No, to ni nič hudega, milostna!“ opravičuje Podlesnik gospodični, dasi mu je v srcu igral pomilovalni smeh.

„Gospod doktor, ne smete ju zagovarjati! Učiti in svariti ju morate, da se izpreobrneti! Včasih smo bile vse drugačne. Ali dandanes, kakšne so te punce!“

„Le počakajmo, milostna, vse pride! Saj se mora človek oddehniti, posebno po dovršenih študijah. Delo pride samo po sebi. Saj človek ne more biti trajno brez posla.“

„Dobro! Gospod doktor tudi potrebujete oddiha, saj ste prišli naravnost z Dunaja!“ Jelena je uprla krasne velike oči vanj, nagnila plavolaso glavico majčkeno postrani in lepe, rahlo rdeče ustnice nabrala v lju-bezniv smešek.

„Koketka“ — si je mislil Podlesnik in rekel:

„Res je šele štirinajst dni, kar sem promoviral, a zame bo to najlepši oddih, ko bom delal, kar me veseli — slobodno, brez predpisanih knjig, brez določenih ur. To so prave počitnice!“

„Le poslušajta! Človek mora vedno delati, to je lepo!“

„Ah tetka, večne pridige!“

Jelena se je stisnila na zofo k Terezini in ji pobožala lice, kar je tako ugajalo tetki, da bi ji gotovo vse dovolila, vse brez ugovora. Jelena jo je poljubila iskreno, naslonila glavo na njeno ramo in izza lica gledala Podlesnika s tistimi globokimi očmi in

s tistim smeškom, ki je doktorju govoril: Ali se znam dobrikati, kaj ne?

Podlesnik se je poslovil, Terezina mu je naročila, da je kosilo točno ob dvanajstih in naj pride čisto po domače — pa da mora držati strogo z njo, sicer ne uženeta in ne izpreobrneti teh punc.

„Kaj pa, če medve izpreobrneva gospoda doktorja?“ dostavi Irma in ga pogleda z vso prelestjo lokave ženske.

„Bomo videli, gospica!“

Ko je odšel, odšli sta tudi Jelena in Irma v svojo sobo, vodeč se tesno roko ob roki.

„Irma, ali ti ugaja?“

„Čeden človek, samo filister!“

„Ki noč in dan tiči v knjigi —.“

„Medve mu preženeva filistrstvo. Le čakaj doktorček! Ne poznaš še Jelene in Irme!“

„Z ljudmi, ki so v stare ‚kože‘ zaljubljeni, je križ! Jelena, ne boj se! Takle obrazek kot je tvoj —.“

„Ali pa tvoj —.“

„No, obeh, dobro! Pa že posekava pergament. Medve potrebujeva nekoga, za kratek čas seveda!“

„Tako je, srček!“

Po sobi so zadoneli akordi klavirja. —

Pri oknu v svoji sobi je pa stal Podlesnik in mrmral v gorki, vonjavi zrak:

„Te ženske! Ne bo miru, že vidim, da ga ne bo! Ivo, treba bo energije!“

(Dalje)

